

[Energiministeren]

Jeg tror, det kan blive en god begyndelse. Det er muligt, at vi skal videre på et eller andet tidspunkt, sådan at vi også forklarer, hvad der opnås mere konkret ved, at man bruger mindre strøm på elapparater, for det har jo immervæk en meget konkret miljømæssig gevinst, at man reducerer forbruget af el.

Det femte punkt angår den offentlige sektor. Jeg er helt på det rene med, at den offentlige sektor må gå foran, når vi skal anspore andre til at reducere energiforbruget. Vi kunne jo kigge os omkring – måske ikke specielt her, men i lokaliteterne her i huset – der er adskillige steder, vi kunne spare betydeligt på vort elforbrug. Jeg er overbevist om, at der her i huset som i andre offentlige bygninger virkelig er mulighed for at gennemføre foranstaltninger, der klart kan vise sig på elregningen.

Men vi mangler nok i øjeblikket et incitament for dem, som ejer de offentlige bygninger. Det er vores mening – vi er faktisk i gang med det i øjeblikket – at oprette en konsulentordning vedrørende de offentlige bygninger. Og det er meningen, at der skal udarbejdes et cirkulære – det er aftalt mellem finansministeren og mig – som pålægger den enkelte minister at sørge for, at de huse, de bygninger, de rum, som vedkommende disponerer over, har ansvar for, bliver bragt i en energiøkonomisk forsvarlig stand. Det vil altså blive påpeget direkte, hvad det går ud på, og det vil blive kontrolleret, at man følger de mål, der bliver opsat. Og så går jeg ud fra, at det efterhånden vil være en ret trist sag for en minister at blive afsløret i ikke at have sparet på energien. Jeg er enig med forslagsstillerne i, at det er vigtigt for troværdigheden i vores indsats for at få andre til at reducere energiforbruget, at vi i den offentlige sektor går foran.

Men med disse meget positive ord, som jo kunne tolkes i retning af, at dette forslag bør vedtages, vil jeg dog gerne sige, at det bør det faktisk ikke, for det er ganske overflødigt. Det, der er væsentligt, er, at vi ser disse ting i den store sammenhæng, og det er i den sammenhæng, som energihandlingsplanen viser. Og det varer ikke så længe; vi regner med, at den skulle kunne være klar til fremlæggelse omkring 1. april 1990.

Ingrid Rasmussen (S):

Beslutningsforslaget har til formål at give de

enkelte miljøvenlige teknologier inden for energisektoren en forbedret placering i energiplanlægningen. Dette mål kan Socialdemokratiet gå ind for. Vi ønsker selvfølgelig, at den nye forskning og viden om miljøvenlig energi og teknologi skal anvendes i praktiske foranstaltninger.

Socialdemokratiet er glad for, at dette også i høj grad sker både med og uden Brundtland-rapporten i hånden. Netop Brundtland-rapportens hovedmål peger på en fordobling af energieffektiviteten i de industrialiserede lande over en 50-årig periode. Det er et stort mål, men bestemte ikke uopnåeligt.

Bevidstheden i befolkningen om energirigtig adfærd er støt stigende, og teknologiforskningen på området er i hastig udvikling. Dermed er ikke sagt, at vi bør tage den med ro, tværtimod. Denne bevidstheds- og adfærdssændring skal selvfølgelig intensiveres i de kommende år.

Det, vi skal undgå fra politisk side, er at gå i gang med formålsløse panikhandlinger, som ikke forholder sig reelt til proportionerne i den langsigtede energiplanlægning.

Af de enkelte punkter i forslaget er afgifts-problemerne de væsentligste. Netop de faste afgifter har været med til at fastholde de perspektiver i de store investeringer, vi har haft på energiområdet – store investeringer, der har vist sig at være bæredygtige og har bragt Danmark op på et højt energi- og miljøteknisk niveau.

Afgiftsstrukturen har været og skal vedblive med at være et styringsmiddel til nødvendige og økonomisk rigtige investeringer. Socialdemokratiet mener, at afgiftssystemerne på energiområdet fastholdes i grundstrukturen. Det er således vigtigt at styrke erhvervsinvesteringer i energibesparelser uden at svække den internationale konkurrenceevne.

I det indre energimarked må Danmark selvfølgelig gå ind for, at afgiftssatserne sættes på et så højt niveau som muligt og fordeles på så mange områder som muligt. Det betyder, at alle sektorer bliver berørt afgiftsmæssigt såvel i privat som i offentligt regi, dvs. ingen forbrugergrupper subsidierer hinanden som nu, hvor f.eks. forretningslivets energiforbrug er afgiftsfri.

Hvad angår tarifspørgsmålet, er der allerede nu flere steder forskellige tarifprisfastsættelser med god effekt. Gennemsigtigheden – også i de